

EL PERSONATGE de la SETMANA

En aquest últims dies, després de la retirada d'En De Gaulle, hem pogut llegir en la premsa i publicacions nacionals, una diversitat d'articles sobre el fet —que per extraordinari i imprevisit ens va sorprendre a tots—, realment impressionants. Com menys podia ser davant una personalitat política i humana com la del general francès.

Certament que, el fins ara President de la República francesa, ha estat i és —naturalment—, una de les personalitats polítiques més discutides del nostre temps. Però també és cert que ha estat un home d'idees clares i definides. I així mateix un dels pocs polítics que s'ha enfrontat obertament als molts problemes que té plantejats en l'actualitat, la política mundial.

Si una cosa no podem discutir al general, és precisament el que ell ha volgut sempre —amb més o menys imposicions, això sí—, que el poble francès decidís per ell mateix, mitjançant la fórmula del referèndum que ell va introduir en la legislació política francesa. Tot i això que aquest mitjà d'expressió popular i democràtic mai ha estat sant de la devoció dels republicans vells. En De Gaulle, cal reconèixer-ho, ha estat un governant autoritari —no dictador—. I la prova d'això està en que ha mort —políticament està clar—, per la seva pròpia arma: el referèndum. I aquest referèndum ha estat precisament el que ha demostrat la maduresa política del poble francès. El seu "NO", ha estat definitiu. En De Gaulle, tal com va anunciar si els resultats li eren contraris, s'ha retirat. I el poble

francès s'ha mantingut fidel als principis de llibertat i de democràcia que tot poble ha de tenir.

Així doncs hem arribat a la retirada definitiva del general De Gaulle, en la vida política del seu país. A mi, personalment em sembla, que el general, ha desaparegut en un moment oportú i com diríem nosaltres, per la porta gran. La "grandeur" d'En De Gaulle s'ha mantingut fins al darrer moment.

No voldria pas acabar sense referir-me breument a la candidatura de Pompidou a qui molts assenyalen ja, com el successor del general De Gaulle, en la Presidència de la veïna nació.

Pompidou després dels fets de maig del passat any 1968, va dimitir del seu càrrec. En aquells moments els més acreditats comentaristes polítics, ja varen senyalar que el fet de la dimissió d'En Pompidou significava la seva entrada a "escena", com a possible successor —en un temps més o menys pròxim—, del general De Gaulle. El moment ha arribat ja. En Pompidou es mostra per ara el més ferm candidat a la Presidència. I heus ací que una nova etapa del "gaullisme", sense En De Gaulle sorgirà en el panorama polític francès, sempre i quan sigui el nou President de França, En Georges Pompidou. Serà o no serà. El poble francès té una vegada més l'oportunitat d'elegir lliurement i democràticament la persona més idònia, per a que la vida i la història de França segueixin avançant pel camí de la pau i la prosperitat.

M. MINOBIS

RE TALLS

Els actes del "jumelage" han estat el número fort de les Fires, aquest any. En això hi estem tots d'acord, em penso. Algú ha dit que les recordarem sempre com LES FIRES DEL JUMELAGE. Fora dels actes oficials, la presència de Marignane s'ha ben notat. Han vingut de la ciutat germana, al voltant de dues-centes cinquanta persones. La nota simpàtica l'han donat, sens dubte, les "majorettes" i la "fanfare".

* * *

Banderes espanyoles i franceses pels carrers. I també de catalanes. Al·leluia! EL CATALA, no obstant, ha seguit absent dels programes i cartells oficials. Li veurem l'any que ve? Tant de bó!

* * *

LA PART més interessant del programa? Per a mi, la CULTURAL. Dues sarsueles, un concert de l'Orquestra de Cambra de Girona, "Pigmalió" de Bernard Shaw, en versió de Joan Oliver d'homenatge a Pompeu Fabra i el Teatre Negre de Praga, està prou bé. Sobretot "Pigmalió", per la Companyia de Montserrat Carulla, estrenat no fa massa al Teatre Romea de Barcelona, i el Teatre Negre de Praga, de lo bo i millor que corra avui pel món. L'empresa de la Sala Juncària s'ha apuntat tot un èxit en portar a Figueres aquesta companyia, que en l'actual gira només podrà veure el públic de Barcelona, Bilbao i Madrid.

Aquest èxit, però, queda un xic enfosquit per una greu falla d'organització: la

manca d'uns programes de mà amb la història i les característiques més importants del Teatre Negre, així com les dates més importants de les peces presentades i dels qui hi intervenen. Per aquesta causa, el públic va anar, lògicament, una mica despistat. Per la qualitat de l'espectacle és un detall imperdonable.

* * *

He dit que el programa cultural ha estat prou bé. De totes maneres, amb alguna altra activitat —conferència, col·loqui... alguna bona exposició (a més a més de la de Martínez Lozano), etc.— i unes pel·lícules millors, HAGUES QUEDAT MOLT MES RODO.

Perdó, m'oblidava de la Fira del Dibuix i la Pintura, que també entre dins del camp de la cultura.

* * *

Es clar que l'ambient cultural de la ciutat potser no dóna per més...

* * *

I ja que toquem aquest tema, em veig obligat a parlar d'un article sobre moment actual de la cultura a Figueres, aparegut en un programa de Fires.

Els programes de Fires que solen editar determinats grups i entitats, pequen, quasi sempre, d'un acusat OPTIMISME, TRIOMFALISME o com en volgueu dir, quant als textos que contenen. Pel que fa a la cosa cultural cal destacar el programa de "Codefi". Publica un article d'A. Compte titulat "Panorama actual de la cultura figuerense" que m'ha parat.

Pel que sembla, Figueres viu un moment cultural extraordinari, quan, com sabeu prou bé, estem tips a "V.P." de tocar el tema i no precisament en aquest sentit. L'últim en fer-ho ha estat en Just, al número de Fires, amb l'article titolat "A l'altra banda del mite". Hi diu una frase que, en aquest moment, ens ve com anell al dit: "Correm el perill de mantenir una cultura amb articles periodístics".

* * *

Magnífic el retrat de la Musa de la Fira del Dibuix, Maria Jesús Marin Pont, per l'artista olotí Granados Llimona.

* * *

La creació instantània de Joe, en canvi, va ser tot un SHOW, obra de dimensions més aviat grans inspirada en musical "pop", en homenatge a Dalí. Material utilitzat: música "pop" en conserva, pintura blava, vermella, groga i negra, un parell de pinzells de "brocha gorda", un parell de "gogo-pinzells-girls" i la inspiració de l'autor. El xàfec llampec de dos quarts de dues va acabar d'arrodonir-la...

Va ser el que cridà més l'atenció del públic. D'altres coses importants com l'homenatge a Fages de Climent amb l'estrena de la sardana "Braços en creu" pel Cor de l'Institut, amb prou feines se'n va enterar ningú. Cal cuidar millor l'organització...

Deixant a banda la seva qualitat, sempre discutible, la creació i la personalitat de Joe van desentonar una mica amb el caire més aviat jocfloral de la Fira...

JAUME